

EEN HELDENSTRIJD

of

DE KAPITEIN DER BOSCHGEUZEN

NEGENDE HOOFDSTUK

Een roerige Morgen

— Een goede morgen, dacht Ravels, toen hij Berts hut verlaten had. Laat eens zien: eerst mijn braven, bemoeizuchtigen oom de waarheid gezegd, dan pater Antonius gehoord, wat tot nadere kennismaking leiden zal, vervolgens goed nieuws vernomen over Blommaert en Bert een vrouw beloofd! Uit mijn gesprekken met Lysbeth wist ik al, dat Blommaert geusche denkbeelden heeft en het trof goed, dat hij op de lijst van den baljuw staat. Nu heb ik al meer zekerheid... 'k Wil nog meer bewijzen, eer ik over deze zaak met den baljuw spreek... wat geduld en dat komt in orde! Ha! Bert is trouwlustig... en ik zal hem een bruidje bezorgen, een schoon bruidje dat hem spoedig tot een gelukkigen vader maken zal...

Antoon Ravels had dus veel stof tot nadenken, terwijl hij op weg was om zijn volgend bezoek af te leggen... niet een bezoek aan een mensch, doch aan een steen, nabij Blommaerts hof. Van onder den steen haalde de jongeling een briefje, nadat hij zich eerst verzekerd had, dat niemand hem bespiedde, en toen las hij, dat Lysbeth hem tegen zonsondergang als naar gewoonte in den tuin van haar oom ontvangen zou.

Tevreden over dit welkome bericht, keerde Ravels naar 't midden der stad terug; waar hij onmiddellijk bemerkte, dat er iets bijzonders gaande was, want overal stonden groepjes burgers luid te spreken.

De inwoners der goede stad waren tegenwoordig zeer spaarzaam met hun woorden en dus moest wel iets buitengewoons die beroering verwekt hebben.

— Heer Blommaert, kunt ge me ook zeggen, welk nieuws de stad zoo overhoop zet, vroeg Ravels, zonder de minste ontroering te laten blijken, den man, dien hij zoo laag bespieden liet, naderend.

— Men vertelt, dat er dezen nacht vijf soldaten vermoord zijn, heer Ravels, antwoordde Blommaert op kalmen toon.

— Vijf soldaten vermoord? En waar?

— In het bosch bij den Wolvenberg!

Hoe scherp hij ook keek, toch kon Ravels niet de minste

— 55 —

uitdrukking van schrik op Blommaerts gelaat aanschouwen, doch moest zelf de oogen neerslaan voor den krachtigen en toch bedaarden blik van den burger, dien hij met Wybo voor den moordenaar der krijgslieden hield.

— Een weerwraak der geuzen, waarschijnlijk, hernam Antoon. Nu, tusschen ons gezegd, 't is te begrijpen, dat veel buitenmensen op de krijgslieden gebeten zijn.

Maar Blommaert zei alleen:

— Titelmans is in de stad.

— Ja, ik heb hem gezien. Kijk, ginds staat hij, op de pui van 't stadhuis... ge kunt hem gemakkelijk herkennen, hij is altijd blootshoofds, 's winters zoowel als 's zomers... Hij spreekt met den hoogbaljuw... denkelijk beramen zij maatregelen om de daders op te sporen.

En weer beschouwde Ravels 't wezen van den man, tot wien hij sprak.

Blommaert verried door geen enkel teeken, wat er in zijn binnenste omging.

— De schouw der tortuurkamer rookt, vervolgde Ravels... Ha! men stookt zeker het vuur voor Pieter Backereel...

— 't Is mogelijk, zei Blommaert onverschillig...

— Ja, ja, zoo zal het zijn en Titelmans heeft wellicht 't onderzoek geschorst om even met den baljuw te spreken over dien moord in het woud.

— Ge kunt gelijk hebben...

— Zie, soldaten vertrekken... ze zullen naar het bosch gaan...

— De baljuw voert hen aan.

— En Titelmans keert naar de tortuurkamer terug... H. Moeder Gods... wat is dat!... Er valt iemand door 't venster...

Blommaert ijelde de markt op... Van alle kanten snelde het volk toe... Gerechtsdienaren stormden 't stadhuis uit...

Geroep, getier, geschreeuw klonk over de markt.

— 't Is Backereel!

— Hij is door 't venster gesprongen...

— Hij verkoos den dood boven de tortuur...

Zoo klonk het dooreen en ieder drong en duwde om den gevallene te zien.

Een man lag half naakt op de ruwe keien... Bloed vloeide

uit talrijke wonden... doch al die wonden waren niet door den val veroorzaakt... Beulsknechten hadden dit kloek lijf gemarteld — genepen en geslagen, gewrongen en geplet... En van wanhoop, waanzinnig schier door het vreeselijk lijden, was het arme slachtoffer der Inkwisitie, gebruik makende van Titelmans' afwezigheid en de onoplettendheid der beulsknechten, uit het raam gesprongen, dat men geopend had, omdat het, mede door 't vuur in den haard, voor den foltermeester te warm was in 't gruwzaam vertrek.

Blommaert wilde diep ontroerd door de menigte dringen om zijn vriend te helpen... maar Titelmans' handlangers namen het lichaam ruw op en brachten het vlug in het stadhuis.

Een vreeselijke kreet galmde over de markt...

Aan de poort van 't gebouw was Backereel tot bezinning gekomen, tot de vreeselijke werkelijkheid, dat hij nog leefde om langzaam doodgemarteld te worden... En de angstschreeuw verried wat er in zijn binnenste omging...

Blommaert stond daar bleek en bevend, maar hij bedwong 't gevoel, dat in hem bruiste, toen hij Wybo's kalm wezen zag.

— Geduld... verraad u niet, fluisterde Kasper.

Beide burgers gingen van elkander, maar hun kort samenzijn was opgemerkt door Antoon Ravels.

Blommaert begaf zich naar zijn woning. Aan de deur ontmoette hij een jong soldaat, die even staan bleef en snel mompelde:

— Vrijheid of de dood... aan den rooden band om mijn pols kunt ge mij, uw vriend, herkennen.

Verrast keek Blommaert den krijgsman na, die vlug voortstapte, zonder nog om te zien.

— Wie hij is, weet ik niet, maar in elk geval een eedgenoot, die ons heden nacht trouw zwoer, dacht de burger, zijn woning binnentredend.

Agnes kwam hem in de gang tegemoet. Zij weende en zag doodsbleek.

— Was het Backereel, die uit het raam viel? vroeg ze snikkend.

— Ja, Agnes, ja, 't was Pieter! En ik moest kalm, ik moest onverschillig blijven...

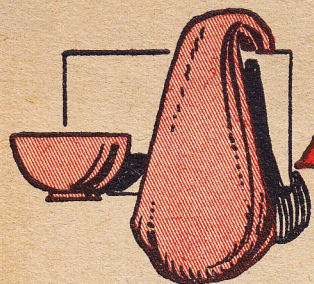
— Jacob, red hem, red hem! fluisterde de vrouw. Kunt ge de zaak van dezen nacht niet bespoedigen?

— Ik zal mijn best doen! En ja, ik moet, anders martelen ze hem dood! Hebben onze vaders dat heerlijk stadhuis gebouwd, opdat hun zonen er verminkt zouden worden! Gevloekt weze de kroon, welke op onzen toren prijkt... de kroon van Karel V, die de Nederlanden zooveel goeds hopen deed maar met edel bloed bevekt is.

Blommaert verliet hevig opgewonden langs het eenzaam achterpoortje zijn woning.

EEN

HELDEN

STRIJD

*of de kapitein
der boschgeuzen*

door A. HANS

EEN

HELDENSTRIJD

OF

De Kapitein der Boschgeuzen

door

A. HANS

EVANGELISATIE DRUKKERIJ

Groendreef, 67, Brussel

—
1926